

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede voor hun minderjarige kinderen,
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nrs. 06/61763 en 06/61764 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van
22 augustus 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 1 augustus 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een vergunning tot verblijf te verlenen niet in behandeling genomen.

Bij onderscheiden besluiten van 28 november 2006 heeft de minister het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 22 augustus 2007, verzonden op 24 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hoger-beroepschrift in aanvulling op de in artikel 6:5, onderdeel d, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gestelde eisen, één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen, alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5 van de Awb of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

2.2. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd, is deels een herhaling van in beroep naar voren gebrachte standpunten, waarop de rechtbank heeft beslist. Voor het overige is hetgeen appellanten daarin hebben aangevoerd niet als zodanig in eerste aanleg naar voren gebracht. Uit voormeld artikel 85 van de Vw 2000 volgt dat de grieven in hoger beroep moeten blijven binnen de beoordeling van het bestreden besluit die de rechtbank heeft gegeven, danwel, gelet op de daartegen voor haar aangevoerde gronden en de door haar te verrichten ambtshalve toetsing, behoorde te geven.

Aldus is geen sprake van grieven in de zin van artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000. Daarom is niet voldaan aan het bepaalde in het eerste lid van dat artikel.

2.3. Het hoger beroep is, gelet op voormeld artikel 85, derde lid, van de Vw 2000, kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

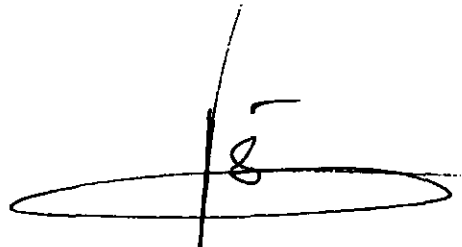
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 oktober 2007

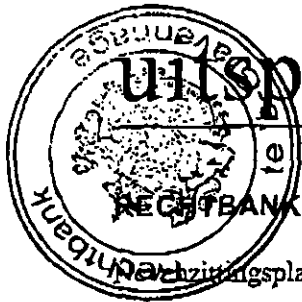
154-523.

Verzonden: 23 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Rechtszittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummers: Awb 06/51763 en 06/61764

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
eiser,
V-nummer:

geboren op
eiseres,
V-nummer:
mede ten behoeve van hun minderjarige kinderen,

geboren op
V-nummer:

geboren op
V-nummer:
allen van Afghaanse nationaliteit,
gemachtigde: mr. S.R. Nohar, advocaat te Lemmer,

en

DE STAATSGESCHIEDTARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor
de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. drs. J.P.M. Wuite, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 5 november 2004 hebben eisers verweerder verzocht gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en hen in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

1.2. Verweerder heeft bij afzonderlijke beschikkingen van 1 augustus 2006 de aanvragen niet in behandeling genomen. Eisers hebben tegen deze beschikkingen op 15 augustus 2006 bezwaar op nader aan te voeren gronden gemaakt. Bij brief van 30 augustus 2006 zijn de gronden van het bezwaar aangevuld.

1.3. Bij afzonderlijke beschikkingen van 28 november 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eisers toegezonden en hen in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. De beroepen zijn behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 17 juli 2007. Eisers en hun gemachtigde zijn met schriftelijke kennisgeving, gedateerd 3 juli 2007, niet verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eisers hebben op respectievelijk 9 november 2001 en 31 maart 2002 aanvragen ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft bij afzonderlijke beschikkingen van 18 april 2003 de aanvragen afgewezen. Het daartegen door eisers ingesteld beroep is bij uitspraak van de rechtbank 's- Gravenhage, nevenzittingsplaats Leeuwarden, van 9 juni 2004 ongegrond verklaard. Vorengenoemde uitspraak is in hoger beroep bij uitspraak van 7 oktober 2004 door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) bevestigd.

2.2. Bij brief van 4 november 2004 hebben eisers verweerder verzocht om onder gebruikmaking van de inherente afwijkingsbevoegdheid hen een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Ter onderbouwing daarvan is gesteld dat indien eiseres gedwongen wordt terug te keren naar haar land van herkomst, haar een met artikel 3 van het Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden strijdige behandeling te wachten staat. Voorts menen eisers dat zij in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. In dit kader is erop gewezen dat eiseres in het land van herkomst ernstig is mishandeld door de Taliban ten gevolge waarvan zij een miskraam heeft gekregen. Ten slotte is gesteld dat eiseres is getraumatiseerd en dat zij om die reden voldoet aan alle voorwaarden van het traumatabeleid.

2.3. Bij brief van 16 juni 2006 heeft verweerder eisers meegedeeld dat hun verzoek wordt opgevat als aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning die niet is ingediend overeenkomstig de artikelen 3.38 tot en met 3.43 van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (VV 2000). Eisers zijn op grond van artikel 4:5 van de Awb in de gelegenheid gesteld om binnen vier weken na verzending van genoemde brief het gebrek te herstellen door zich te wenden tot het aanmeldcentrum Ter Apel. Op dit schrijven van verweerder hebben eisers op 29 juni 2006 gereageerd. In dit schrijven is gesteld dat de brief van 5 november 2004 als een asielaanvraag moet worden beschouwd en dat eisers voor een gehoor in het aanmeldcentrum te Ter Apel moeten worden uitgenodigd.

2.4. Bij schrijven van 10 juli 2006 heeft verweerder - zakelijk weergegeven - bericht dat eisers niet in aanmerking komen voor de vrijstellingen, welke zijn neergelegd in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingen-circulaire (WBV) 2005/46. Om die reden heeft verweerder

de brief van 5 november 2004 aangemerkt als een onvolledige aanvraag.

2.5. Verweerder heeft de aanvraag vervolgens, met toepassing van artikel 4:5 van de Awb, niet in behandeling genomen. In verband met het geconstateerde gebrek is, zoals reeds onder 2.2 is overwogen, eisers bij brief van 16 juni 2006 een termijn van vier weken gegund om het gebrek te herstellen. Uit het op 25 juli 2006 gehouden telefonisch onderhoud met het aanmeldcentrum Ter Apel is gebleken dat eisers geen aanvraag hebben gedaan. Voorts komen eisers niet in aanmerking voor de in WBV 2005/46 neergelegde vrijstellingen. De namens eisers geschreven brief van 5 november 2004 valt wel in de door de WBV gestelde periode van indiening (14 januari 2003 tot en met 17 maart 2005), echter de eerst ingediende aanvraag van eisers valt onder de nieuwe Vw 2000. Derhalve is de brief van eisers van 5 november 2004 aangemerkt als een onvolledige aanvraag en is hen bij brief van 16 juni 2006 de mogelijkheid geboden dit geconstateerde gebrek te herstellen. Eisers hebben daarvan geen gebruik gemaakt. Aan een beoordeling van de gronden van bezwaar die zien op de gestelde schrijnende omstandigheden wordt niet toegekomen. Verweerder heeft op grond van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb afgezien van het horen van eisers.

2.6. Eisers hebben in de eerste plaats verwezen naar al hetgeen eerder in bezwaar naar voren is gebracht. Voorts stellen zij dat met betrekking tot de afwikkeling van de schrijnende gevallen er nog altijd geen beleid door verweerder is ontwikkeld. Eisers menen dat door verweerder niet kan worden gesteld dat er een gebrek kleeft aan hun aanvragen. Verder menen zij dat, nu er nog altijd geen eenduidig beleid met betrekking tot de afhandeling van de schrijnende gevallen is vastgesteld, verweerder de aanvragen inhoudelijk had moeten behandelen. Eisers hebben tal van argumenten aangevoerd op grond waarvan hun situatie als schrijnend kan worden beoordeeld. Verweerder gaat ten onrechte niet in op de omstandigheden die door eisers naar voren zijn gebracht. Gelet op het voorgaande menen eisers dat de beschikkingen in strijd zijn met het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Beoordeling van de beroepen

2.7. De rechtbank stelt vast dat het onderhavige 14-1 verzoek is gedaan bij brief van 5 november 2004. Op 19 november 2004 heeft de ABRS uitspraken gedaan waarin is aangegeven wanneer een 14-1 verzoek een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, Awb is en de reactie van verweerder daarop een besluit in de zin van dit artikel. In een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 18 maart 2005 heeft verweerder vervolgens aangegeven onder welke omstandigheden 14-1 verzoeken, gelet op deze jurisprudentie, alsnog in behandeling dienden te worden genomen. Daarbij maakte verweerder onderscheid tussen verzoeken die waren gedaan vóór en die welke waren gedaan ná genoemde uitspraak van de ABRS. Voor de wijze van afhandeling van verzoeken gedaan vóór de uitspraak van de ABRS heeft verweerder beleid opgesteld. Naar aanleiding van de zogenoemde "Motie Visser" van 26 april 2005 heeft verweerder in WBV 2005/46, in werking getreden op 7 oktober 2005, deze beleidswijziging opgenomen en daarbij, ter uitvoering van de motie, de ingangsdatum verlengd van 19 november 2004 naar 18 maart 2005. Dit WBV vermeldt dienaangaande:

"(...) Naar aanleiding van een door de Tweede Kamer op 26 april 2005 aangenomen motie geldt voorts op grond van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 vrijstelling van het mvv-verciste voor de vreemdeling:

- die vóór 1 april 2001 een aanvraag tot toelating als vluchteling (...) heeft ingediend; en

- in de periode van 14 januari 2003 tot 17 maart 2005 een verzoek in de vorm van een "14-1 brief" heeft gestuurd aan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, op welk verzoek nog niet een in rechte onaantastbaar geworden beslissing is genomen (...)"

2.8. Vaststaat dat eisers niet vóór 1 april 2001 een asielaanvraag hebben ingediend. In verweerders beleid wordt een dergelijk verzoek als "normale aanvraag" beschouwd, dat moet voldoen aan de in Awb en (artikelen 24 en 37 van) de Vw 2000 gestelde eisen.

2.9. De rechtbank zal de brief van 5 november 2004 van eisers beschouwen als een asielaanvraag. Daartoe acht zij van belang dat de brief van 5 november 2004, gelet op de inhoud en strekking daarvan, een verzoek aan verweerder behelst om terug te komen op de inmiddels in rechte onaantastbare afwijzingen van de eerdere aanvragen. Voorts is van belang dat de gemachtigde van eisers in zijn brief van 29 juni 2006, in reactie op verweerders brief van 16 juni 2006, heeft aangegeven dat de "14-1 brief" van 5 november 2004 reeds als een asielaanvraag moet worden beschouwd. Op grond van het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank de brief van 5 november 2004 als een asielaanvraag kunnen en mogen opvatten.

2.10. Op grond van artikel 37, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 worden bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels gesteld omtrent de wijze van indiening van een aanvraag. Genoemd artikel is, voor zover hier van belang, nader uitgewerkt in artikel 3.108 van het Vb 2000 en in de artikelen 3.38 tot en met 3.43 VV 2000. Blijkens deze bepalingen geschiedt de indiening van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in persoon in het aanmeldcentrum Ter Apel.

2.11. Voorts stelt de rechtbank vast dat verweerder de aanvraag van eisers op grond van artikel 4:5 van de Awb buiten behandeling heeft gesteld omdat zij hebben verzuimd de aanvraag volledig te maken. Op grond van het voorgaande ziet de rechtbank zich voor de vraag gesteld of verweerder de aanvraag van eisers van 5 november 2004 op grond van artikel 4:5, eerste lid, van de Awb buiten behandeling heeft mogen stellen. Zij overweegt daartoe als volgt. Ingevolge artikel 4:5, eerste lid, van de Awb kan het bestuursorgaan, indien de aanvrager niet heeft voldaan aan enig wettelijk voorschrift voor het in behandeling nemen van een aanvraag of indien de verstrekte gegevens en bescheiden onvoldoende zijn voor de beoordeling van de aanvraag of voor de voorbereiding van de beschikking, besluiten de aanvraag niet te behandelen, mits de aanvrager de gelegenheid heeft gehad binnen een door het bestuursorgaan gestelde termijn de aanvraag aan te vullen.

2.12. De rechtbank stelt voorop dat verweerder het beleid als neergelegd in WBV 2005/46, zoals onder 2.7 is overwogen, goed heeft toegepast. Uit het voorgaande volgt dat verweerder de aanvraag van 5 november 2004 terecht heeft aangemerkt als een onvolledige aanvraag. Voorts overweegt de rechtbank dat verweerder eisers bij brief van 16 juni 2006 in de gelegenheid heeft gesteld om aan de vereisten als genoemd in voormelde brief te voldoen. Eisers hebben hier zonder opgaaf van redenen niet aan voldaan. Verder blijkt uit de telefoonnotitie van 25 juli 2006 dat eisers geen (herhaalde) aanvraag in Ter Apel hebben ingediend. Aangezien de in de vorenbedoelde brief genoemde termijn was verstreken zonder dat eisers hebben voldaan aan de voor de aanvraag gestelde vereisten, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank de aanvraag van eisers van 5 november 2004 met toepassing van artikel 4:5 Awb buiten behandeling mogen stellen.

2.13. De stelling van eisers dat de brief van 5 november 2004 (tevens) was bedoeld om

hen in aanmerking te laten brengen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens schrijnendheid volgt de rechtbank niet. Zij overweegt daartoe dat verweerder op goede gronden de brief van 5 november 2004 niet tevens als een reguliere aanvraag heeft hoeven aanmerken, nu genoemde brief geen reguliere gronden bevat. Daarnaast wijst de rechtbank nog op de reeds hierboven genoemde brief van 29 juni 2006, waarin door de gemachtigde van eisers is aangegeven dat de brief van 5 november 2004 een asielaanvraag betreft.

2.14. Ten aanzien van de stelling van eisers dat verweerder geen beleid heeft ontwikkeld voor de afdoening van zogenaamde '14-1 brieven' overweegt de rechtbank als volgt. Anders dan eisers kennelijk veronderstellen heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank door middel van het WBV 2005/46 wel degelijk beleid ter zake van de afdoening van zogenaamde '14-1 brieven' ontwikkeld en vastgesteld. Op grond van het voorgaande kan, anders dan eisers hebben aangevoerd, dan ook niet worden gezegd dat de bestreden beschikkingen op dat punt in strijd met het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel tot stand zijn gekomen.

2.15. Op grond van al het vorenoverwogene is de rechtbank van oordeel van verweerder artikel 4:5 van de Awb goed heeft toegepast.

2.16. Verder stelt de rechtbank vast dat verweerder in de primaire beschikkingen van 1 augustus 2006 onder rubriek 6 onder het kopje 'Rechtsmiddelen' ten onrechte heeft opgenomen dat tegen de beschikkingen bezwaar kan worden gemaakt bij verweerder. Immers, nu verweerder de brief van 5 november 2004 als een asielaanvraag heeft mogen opvatten, had verweerder in genoemde beschikkingen moeten opnemen dat tegen de buiten behandelingstelling van de aanvraag beroep bij de rechtbank openstond. Dat verweerder ten onrechte een onjuiste rechtsmiddelenclausule in eerdergenoemde primaire beschikkingen heeft vermeld, leidt naar het oordeel van de rechtbank niet tot gegrondverklaring van de beroepen. Zij neemt daarbij in aanmerking dat eisers door de vermelding van een onjuiste rechtsmiddelenclausule niet in hun belangen zijn geschaad. De rechtbank zal het bezwaarschrift van 15 augustus 2006, gericht tegen de beschikkingen van 1 augustus 2006, opvatten als een beroepschrift en het beroepschrift van 18 december 2006 aanmerken als een nader beroepschrift. Daarnaast zal de rechtbank de bestreden beschikkingen van 28 november 2006 beschouwen als een verweerschrift en het verweerschrift van 5 juli 2007 aanmerken als een nader verweerschrift.

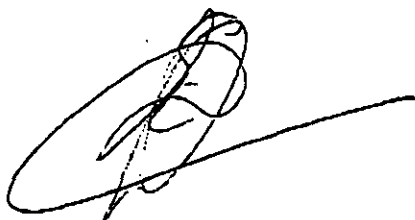
2.17. Op grond van het voorgaande zal de rechtbank de beroepen ongegrond verklaren.

2.18. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van de beroepen redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond

Aldus gegeven door mr. R.L. Vucsán, rechter, en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. E.A. Ruiter als griffier op 22 augustus 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

24 AUG 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

HOGER BEROEP

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenkamer
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Betreft mijn cliënten: 1.

geboren op

2.

geboren op

alsmede hun minderjarig kinderen

geboren op

geboren op

allen van Afghaanse nationaliteit

Dossiernr:

0111-09-8000 en 0203-31-8003

V-nr:

Procedurenr:

06/61764 en 06/61764

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 SEP 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op en geboren op
alsmede hun minderjarige kinderen, allen van Afghaanse nationaliteit,
thans verblijvende in het AZC Burgum, aan de Elingsloane no. 63, te 9251 MN
Burgum, te dezer zake domicilie kiezende te Lemmer, aan de Nieuwburen no. 32, ten
kantore van de advocaat en procureur Mr E. Ebes die in deze door appellanten
bepaaldelijk gevolmachtigd is tot het instellen van het hoger beroep en als zodanig
voor appellanten zal optreden en dit hoger beroep zal ondertekenen.

1.

Appellanten hebben op 18 december 2006 beroep ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage tegen de afwijzende beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 28 november 2006. Bij zijn uitspraak van 22 augustus 2007 heeft de Rechtbank het beroep van appellanten ongegrond verklaard (productie 1).

2.

Appellanten kunnen zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage d.d. 22 augustus 2007. Naar aanleiding van deze uitspraak dienen appellanten thans hoger beroep in bij uw afdeling. Appellanten menen dat zij procesbelang hebben bij hun appel. Zij dreigen immers uit Nederland te worden gezet, nu de uitspraak van de Rechtbank negatief is.

**GRIEVEN NAAR AANLEIDING VAN DE UITSpraak VAN DE RECHTBANK TE 'S-
GRAVENHAGE, ZITTINGHOUDENDE TE GRONINGEN D.D. 22 AUGUSTUS 2007,
VERZONDEN OP 24 AUGUSTUS 2007**

In voornoemde uitspraak heeft de Rechtbank ten onrechte de beroepen van appellanten ongegrond verklaard.

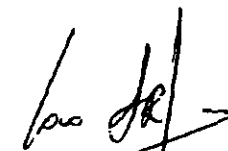
Ter onderbouwing van bovengenoemde uitspraak is de Rechtbank ten onrechte van oordeel dat verweerder de aanvraag van appellanten d.d. 5 november 2004 terecht heeft aangemerkt als een onvolledige aanvraag. De Rechtbank is derhalve ten onrechte van oordeel dat verweerder de aanvraag van appellanten van 5 november 2004 met toepassing van artikel 4:5 Awb buiten behandeling heeft mogen stellen.

Als grief merken appellanten op dat zij middels de brief d.d. 5 november 2004 ondermeer een beroep hebben gedaan op schrijnendheid. Appellanten hebben aan verweerder ondermeer verzocht om aan hen een verblijfsvergunning te verlenen, omdat hun geval schrijnend is. Appellanten verblijven meer dan 5 jaren in Nederland. Appellanten hebben medische klachten. Daarnaast hebben appellanten geen strafblad. Gelet hierop had verweerder de aanvragen van appellanten inhoudelijk moeten beoordelen, ondanks dat appellanten geen herhaalde asielaanvragen hebben ingediend. Appellanten hadden immers aan verweerder verzocht om hun zaak als een uitzonderingsgeval te beschouwen.

Gelet op het bovenstaande heeft verweerder de aanvragen van appellanten ten onrechte niet inhoudelijk beoordeeld en deze aanvragen derhalve ten onrechte buiten behandeling gesteld. Verweerder had een inhoudelijk oordeel moeten geven op de stelling van appellanten dat zij in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van schrijnendheid. Verweerder heeft onzorgvuldig gehandeld door de aanvragen niet inhoudelijk te beoordelen. De Rechtbank heeft het voorgaande in de uitspraak miskend.

REDENEN WAAROM appellanten zich wenden tot uw Afdeling bestuursrechtspraak met het eerbiedige verzoek de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage d.d. 22 augustus 2007 te vernietigen, met veroordeling van de Staat der Nederlanden in de proceskosten in beide instanties.

Lemmer, 20 september 2007

bepaaldelijk gevolmachtigde
Mr E. Ebes